

HÁZMESTERSIRATÓ

PÁRATLAN OLDAL - LXVII. évfolyam, 51-52. szám, 2023. december 21.

Magyarország, 1975! Hol volt akkor még a magyar kibertér, a Google, a Facebook, az Instagram, a TikTok, vagy akár egyáltalán az internet? De természetesen nem létezett az a korábbi hazai hír sem, miszerint megkapta a felhatalmazást a Nemzetbiztonsági Szakszolgálat arra, hogy gyakorlatilag mindent megtudhasson egy adott állampolgárról, a rendőrök pedig még az ártatlanul meggyanúsítottak adatait is 20 évig őrizhetik. Nem létezett még a sokat vitatott és az év végén elfogadott szuverenitásvédelmi törvény és a Szuverenitásvédelmi Hivatal sem. A Rákosi- és Kádár-rendszerben az államot ért „külső és belső támadások” megelőzésére a kormányok mégis találtak megoldást, többek között a mindenre figyelő házmestereket szervezték be. Kétféle ún. csengőfrász létezett. Rosszabb esetekben az ÁVH, kevésbé aggasztóakban a házmesterek voltak a kellemetlen látogatók. Nálunk a házmestert Zubcsek bácsinak hívták, a földszint 1.-ben volt a „hivatala”. Amikor nyugati (!) útlevéért folyamodtunk, egyik este váratlanul becsengetett. Belépett a lakásba, alaposan körülnézett, kíváncsi volt, hogy vajon disszidálási szándékból nem értékesítettük-e a vagyontárgyainkat. Miután mindkét szobát alaposan megtekintette, megkérdeztük tőle, minek köszönhattuk a látogatását. Felkészülten válaszolt: – Csak azért jöttem, hogy kölcsönkérjem az *Operák* könyvét.